



Mapalad ang Kanyang Pangalan

*Ang kanyang “oo” ay
ang landas tungo
sa kaligtasan
ng sangkatauhan.*

Isinulat ni Barbara Oleynick

DEDIKASYON

Dedikasyon sa Ina ng Lahat.

At sa lahat ng nakakaalam na sa huli ang may “Malinis na Puso” ay magtatagumpay.

PAUNANG SALITA.....	7
Unang KabAnata.....	11
PANGALAWANG KabAnata.....	23
ang bituka ng impiyerno	23
Ikatlong KabAnata.....	32
ANG PAGSILANG NI MARIA.....	32
KabAnata apat.....	43
ang turo ni maria.....	43
KabAnata lima	51
ang templo	51
Ika-anim na KabAnata	70
ang pagkamatay ni Joaquin.....	70
Ikapitong kabAnata.....	78
ang kailaliman ng impiyerno.....	78
Ika-walong kabAnata.....	92
ang pagkamatay ni ann.....	92
Ika-siyam na Kabanata.....	96
Nagmature na si Maria.....	96
Ika-sampung kabAnata	100
ang kasalan ni maria at Jose.....	100
labing-isang kabAnata	104
ang Instant ng paglikha.....	104
Ika-labing dalawang kabAnata.....	114
Pinagpala ka sa mga babae	114
Ika-labing tatlong kabAnata.....	123
paghahayag kay Jose.....	123
Ika-labing apat na kabAnata	133
ang paglalakbay patungo sa bethlehem.....	133
Ika-labing limang Kabanata.....	151
Ang Kapanganakan ni Kristo.....	151
Ika-labing anim na kabAnata	164
Ang Presentasyon	164
Ika-labing pitong kabAnata.....	179
paglalakbay sa egypt.....	179
Ika-labingwalong Kabanata	201
Ang batang si Hesus.....	201
Kabanata Labinsiyam.....	213
Pagbabalik sa Nazareth.....	213

Kabanata Dalawampung	223
Pangangaral sa Templo	223
Ikadalawampu't Isang Kabanata.....	238
Si Hesus mula sa Kabataan hanggang sa Tao	238
Ikadalawampu't Dalawang Kabanata	246
ang pagkamatay ni Jose	246
Kabanata Dalawampu't Tatlo.....	255
papalapit na ang kanyang pampublikong buhay	255
Kabanata Dalawampu't Lima.....	262
sakripisyo ng isang ina.....	262
Kabanata Dalawampu't Anim	271
ang Bautismo ni Hesus.....	271
Ikadalawampu't pitong Kabanata	275
Ang mga Disipulo ni Kristo.....	275
Kabanata Dalawampu't Pitong	283
Ang mga Alagad ni Kristo	283
Kabanata Dalawampu't Walo.....	286
Ang Pampublikong Himala ni Kristo.....	286
Kabanata Dalawampu't Siyam	297
ang lumalagong ministeryo.....	297
Kabanata Tatlumpu.....	300
Ang Pagbabagong-anyo	300
Kabanata Thirty One.....	303
Ang Huling Super	303
Kabanata tatlumpu	312
kalungkutan ni Maria	312
Kabanata tatlumpu't tatlo	316
ang daan patungo sa kalbaryo	316
Kabanata tatlumpu't apat.....	324
ang muling pagkabuhay	324
Kabanata tatlumpu't lima	328
ang pag-akyat ni Kristo.....	328
Kabanata tatlumpu't anim	334
ang pentacost.....	334
Kabanata tatlumpu't pito	339
ang labanan ng mabuti at masama	339
Kabanata tatlumpu't walo.....	348
ang paniniwala ng mga apostol.....	348

Kabanata tatlumpu't siyam	357
ang pagkamatay ni james.....	357
Kabanata Apatnapu	360
pagpapalaya kay Pedro	360
Kabanata Apatnapu't isa.....	370
Ang mga Ebanghelyo.....	370
Kabanata Apatnapu't Dalawa.....	379
Ang pagkamatay ng ating Mahal	379
Kabanata Apatnapu't Tatlo.....	392
Ang pag-akyat ni Maria	392
Mga Tala Mula sa May-akda	401

PAUNANG SALITA

Ang *Blessed is Her Name* ay isang prosa adaptation ng isang “inspired” na screenplay na isinulat ni Barbara Oleynick noong 2000. Ito ay batay sa espirituwal na mga sinulat ni Maria of Jesus of Ágreda, isang debotong Franciscanong madre mula sa Ágreda, Spain, na karaniwang kilala bilang Maria de Ágreda. (1602–1665) Isinilang sa isang pamilyang nakatuon sa Diyos—ang kanyang ina at siya ay pumasok sa kumbento noong Enero 1619 habang ang kanyang ama at dalawang kapatid na lalaki ay naging mga prayleng Pransiskano - siya ay hindi inaasahang ginawang Abbess noong dalawampu't lima ng dispensasyon ng papa. Namatay na may reputasyon para sa kabAnalan, ang kanyang layunin para sa kanonisasyon ay ipinakilala pagkaraan lamang ng pitong taon, noong 21 Hunyo 1672, ng Congregasyon ng Seremonya sa korte ng Espanya.

Ang kanyang pangmatagalang katanyagan ay nagmumula hindi lamang sa kanyang bAnal na buhay ngunit mula sa kanyang trabaho, *La Mística ciudad de Dios, historia divina de la Virgen, Madre de Dios* (“Ang Mistikong Lungsod ng Diyos”). Ipinaglihi noong 1627, siyam na taon pagkatapos ng pagsali sa kumbento, ito ay pinasimulan sa utos ng kanyang confessor at ang unang 400 na pahina ay ginawa sa loob lamang ng dalawampung araw. Bagamat sa una ay sinikap niyang pigilan ang paglalathala nito, isang kopya ang ipinadala kay Philip IV - na matagal nang nagpahayag ng interes dito. Nang maglaon, kasunod ng tagubilin ng isa pang confessor,

sinunog niya ang lahat ng kanyang mga isinulat, para lamang muling simulan ang gawain noong 1655 at tapusin ito noong 1660; ito ay inilimbag pagkatapos ng kamatayan sa Madrid noong 1670.

Sa pag-aangkin na nagtala ng mga bAnal na paghahayag, idinetalye ng *The Mystical City* ang mga misteryo ng BAnal na Buhay at Kamatayan ng Birheng Maria, na ipinagdiriwang bilang Ina ng Sangkatauhan at Reyna ng Langit. Orihinal na isang 4000-pahinang Espanyol na teksto na hinati sa apat na volume, kalaunan ay isinalin ito sa Aleman noong 1885 ng Redemptorist Fathers. Dahil sa inspirasyon ng edisyong Aleman, ang paring Chicago na si Father George J. Blatter ay natuto ng Espanyol upang makagawa ng isang salin sa Ingles, na unang inilathala noong 1912.

Noong Setyembre ng 1999, si Barbara na ang thesis ay ang musical na *The Miracle of Fatima* - ay nakarAnas ng isang serendipitous encounter nang literal na nahulog ang *The Mystical City of God* mula sa istante ng bookstore sa kanyang paa. Nagulat sa nangyari, binasa niya ito sa buong taon, madalas na binabasa muli ang mga kabAnata ng 1000-pahinang tome. Nagsimula siyang magsulat ng isang screenplay, isang bagay na hindi pa niya nagawa noon noong Disyembre 8, 2000, na nagtapos noong Disyembre 25, 2000. Ang bagong pagsasalaysay na adaptasyon na ito ay magdadala ng kasaysayan at BAnal na buhay ng Birheng Ina ng Diyos sa lahat ng Kanyang mga Anak. Dumating na ang oras.

UNANG KABANATA

Ang Immaculate Conception

Noong taong 25 BC ang nayon ng Nazareth ay umugong ng lakas, ang makikitid na kalye nito ay punung-puno ng mga mangangalakal na sumisigaw ng kanilang mga paninda at mga bata na naghahabi sa mga pulutong sa mapaglarong tawa. Umalingawngaw sa mga dingding na bato ang maindayog na kalansing ng martilyo ng panday, na nakikihalubilo sa daldalan ng mga nagtitinda na nakikipagtawaran sa presyo. Ang hangin ay sagAna sa halimuyak ng mainit, bagong lutong tinapay, na hinaluan ng makalupang amoy ng mga pampalasa—cinnamon, cumin, at cardamom—na tumutulo mula sa hinabing mga basket. Ang liwAnag ng araw ay kumislap sa mga bubong na luwad, at ang malayong pagdurugo ng mga kambing ay naghalo sa symphony ng pang-araw-araw na buhay, na nagpinta ng tAnawin ng isang bayan na may layunin at tradisyon.

Isang grupo ng mga kababaihan na nakadamit ng mahaba, umaagos na linen na tunika ng malalim na asul, naka-mute na pula at makalupang natural na krema na nagkumpol-kumpol sa plaza ng nayon, ang kanilang mga tinig ay naghahabi sa isang masiglang koro ng tawAnan at pag-uusap. Pinalibutan nila ang dalawang nakababatang babae, parehong mabigat na nagdadalang-tao, ang kanilang mga kamay ay marahan na hinihimas ang mga bilugan na tiyan habang bumubulong sila ng mga pagpapala at nagbabahagi ng mga nakakaalam na ngiti. Ang hangin ay kumaluskos sa pAnanabik, ang init ng pagkakapatiran na bumabalot sa kanila na parang isang nakaaaliw na alampay. Sumasayaw ang liwAnag ng araw sa kanilang mga mukha, na nagpapatingkad sa mga mata na kumikinang sa pag-asa, habang ang maindayog na paghampas ng mga palda at ang mahinang halimuyak ng lavender at mga inihurnong igos ay dinadala sa simoy ng hangin, na minarkahan ang sandali bilang isa sa kagalakan, pag-asa, at pangako ng bagong buhay.

Isang matandang mag-asawa ang sadyang gumalaw sa mataong pulutong, ang kanilang presensya ay matatag ngunit mahinahon. Si Joaquin, na malakas pa rin ang kanyang katawan sa kabila ng bigat ng mga taon, ay dinala ang kanyang sarili nang may tahimik na dignidad, ang kanyang mga kamay na nalalamigan ay nakayakap sa kanyang likuran habang sinasabayan niya ang maingat na hakbang ng kanyang asawa. Sa tabi niya, lumakad si Ana nang may kagandahang-loob na napurol ng kalungkutan, ang kanyang may linyang mukha ay nababalot ng sakit na napakalalim para sa mga salita. Ang kanyang mga mata, na dati'y maliwAnag sa kabataan, ngayon ay nagtataglay ng malayo, malungkot na tingin, na sumasalamin sa mga pasanin na dinadala sa katahimikan. Ang mga tupi ng kanyang balabal na kulay lupa ay lumilipad nang

bahagya sa bawat hakbang, ang telang suot ngunit marangal, katulad ng babae mismo.

Habang papalapit sila sa grupo ng mga babae, napansin ni Joaquin ang paraan ng pagtitig ni Ana sa mga buntis na babae, ang kanyang kamay ay likas na gumagalaw upang ipahinga ang kanyang baog na tiyan. Lumapit siya, ang boses niya ay mahinang bulungan.

"Ana... wag na."

Pilit na ngumiti si Ana, kahit na ang kanyang mga mata ay ipinagkanulo ang kanyang sakit. *"Joaquin, ayos lang ako. Halika, batiin natin sila. Malapit na silang makatanggap ng napakagandang mga regalo mula sa Diyos. Napakapalad nila!"*

Lumapit sila sa grupo, at napawi ang tawa ng mga babae, ang mga mata nilang hindi komportable kay Ana. Binati niya sila ng isang matamis na ngiti, bagama't masakit ang kanyang puso ay taos-puso ang kanyang mga sinabi.

"Malapit ka nang dumating, Rachel, at ikaw din, Susanna. Ano sa palagay mo—isa pang lalaki para sa bawat oras na ito? Ipagdadasal ko ba ang mga Anak na babae para sa iyo?"

Isa sa mga babae, ang kanyang tono ay matinis at hindi mabait, ay sumagot, *"Dapat mong ipagdasal ang iyong sarili, Ana."*

Nagtawanan ang grupo, parang kutsilyo ang tinig nila. Ang isa pang babae, na pinalakas ng loob ng kalupitan ng una, ay bumaling kay Joaquin.

"Joaquin, mayroon akong isang magandang nakababatang kapatid na babae. Siya ay handa na at lubos na hinog na para sa pagbibigay sa iyo ng bata na kailangan mo. Ang aming batas ay nagsasabi na maaari kang kumuha ng

bagong asawa kung ang luma ay naging tulad ng isang lantang piraso ng lupa."

Umigting ang panga ni Joaquin ngunit wala siyang sinabi. Sa halip, marahan niyang ginabayan si Ana palayo sa grupo, nadudurog ang kanyang puso sa hitsura ng sakit na nakaukit sa kanyang mukha.

Ang makulay na mga kulay ng araw ay nagbigay daan sa malamig at kulay-pilak na liwAnag ng isang kabilugan ng buwan. Ang nayon ng Nazareth ay tahimik sa ilalim ng matingkad na kalangitan, ang mga batong tahAnan na naghahagis ng mahabang anino sa liwAnag ng buwan hanggang sa ito ay namamahinga sa hamak na tirahan nina Joaquin at Ana.

Nakaluhod sa panalangin, yumuko ang kanilang mga ulo at nagdaop ang mga kamay sa tahimik na debosyon. Ang silid ay tumahimik, maliban sa mahinang bulung-bulungan ng kanilang mga tinig na umaakyat na parang insenso sa langit. Ang tinig ni Joaquin, matatag at magalang, ang unang bumasag sa katahimikan. Ang kanyang mga salita ay mabigat na may parehong pag-asa at pAnanabik.

" Makapangyarihang Ama , patuloy kaming nAnanalangin para sa pagdating ng Mesiyas. Ang Isa na magiging kaligtasan ng sangkatauhan. Nawa'y ang Kanyang salita ay ang lahat ng nalalaman at nabubuhay ng tao. Ang Iyong poot ay pinipigilan sa mga pAnahong tila kailangan-napakalaki ng Iyong pag-ibig sa Iyong mga Anak, Panginoon. Gayunpaman, hindi sila natatakot sa Iyong kapangyarihan, ni pinararangalan ang kaluwalhatian ng Iyong kadakilaan ."

Sumama ang boses ni Ana sa kanya, mas malambot ngunit hindi gaanong masigasig, ang kanyang mga salita ay nanginginig sa bigat ng mga taon ng hindi nasagot na mga

pAnalangin. " *KabAnal-bAnalang Ama, Panginoon ng lahat, nagpapatuloy ako sa aking pAnalangin na magkaAnak upang aming igalang ang mga batas ng aming pAnanampalataya. Ang batang ito ay aming iaalay sa Iyo. Dalangin namin na ito ay Iyong kalooban at ito ay mangyari ."*

Ang kanilang mga pAnalangin ay nagtagal sa hangin, isang sagradong pag-aalay ng pAnanampalataya at pagsuko, habang ang kumikislap na liwAnag ng isang lampara ng langis ay naglalagay ng kanilang mga anino sa mga dingding. Ang kanilang mga pAnalangin ay sasagutin sa mga paraang hindi nila akalain.

Sampung taon na ang lumipas mula nang simulan nina Joaquin at Ana ang kanilang taimtim na pAnalangin para sa isang bata. Ang mga pAnahon ay lumiliko, at ngayon ang nayon ay nakabalot sa tahimik na katahimikan ng taglamig. Ang tAnawin, na dating masigla sa init ng tag-araw, ngayon ay malamig at malamig, ang mga puno ay hubad at ang lupa ay tumigas ng hamog na nagyelo. Sa loob ng kanilang hamak na tahAnan, ang mga taon ay nakaukit sa kanilang mga marka kina Joaquin at Ana. Ang kanilang mga mukha ay may mga linya ng pAnahon, ang kanilang buhok ay may bahid ng pilak, ngunit ang kanilang pAnanampalataya ay nAnatiling hindi natitinag.

Muli, lumuhod sila sa pAnalangin, sabay-sabay na tumataas ang kanilang mga tinig, isang patunay ng kanilang walang hanggang debosyon. Ngunit sa pagkakataong ito, habang sila ay nAnanalangin, isang biglaang at nagniningning na liwAnag ang pumuno sa silid, na bumalot sa kanila sa ningning nito. Sa harap nila ay lumitaw ang isang bata at kapansin-pansing guwapong lalaki, ang kanyang presensya ay parehong ethereal at nahahawakan. Iyon ay ang anghel na si

Gabriel, ang kanyang anyo na kumikinang sa bAnal na liwAnag, ang kanyang tinig ay bAnayad ngunit nag-uutos.

“Ako si Gabriel , na ipinadala ng BAnal na Trinidad na may ganitong mensahe: Kayo, Joaquin at Ana, na nagpakita ng inyong sarili bilang mga tapat na lingkod, na sa patuloy na pAnalangin para sa pagtubos ng sangkatauhan at pagdating ng Mesiyas, ay dumating sa Aming presensya at narinig sa Aming kagandahang-loob. Gayon din dininig ang iyong pAnalangin para sa isang bata. Ang aming pangako sa iyo, sa pabor ng Aming kAnang kamay, ay matatanggap mo ang Bunga ng Benediction . Si Ana, bagama't baog, ay mahimalang maglilihi ng isang Anak na babae, kung kanino Aming ibinigay ang pangalang Maria. Siya ay pagpapalain sa mga kababaihan. Makikilala siya ng lahat ng mga bansa bilang The Blessed. Sapagkat pinalambot ng pag-ibig ang puso ng Makapangyarihan sa lahat at pinabilis ang Kanyang awa sa tao. Ang babaeng ito ay magiging kahanga-hanga sa lahat ng kanyang ginagawa at sa buong buhay niya. Mula sa kanyang pagkabata, hayaan siyang maging bAnal sa Diyos, tulad ng iyong ipinangako. Siya ay hihirang, dakila, makapangyarihan, at puspos ng BAnal na Espiritu. Para sa Paglilihi ng Bata, ang buong langit at lupa ay magsasaya .”

Lalong lumiwAnag ang liwAnag sa paligid ni Ana, at lumingon sa kanya si Gabriel, nagsasalita nang pribado. " Lilikha kami sa iyo ng isang perpektong gawain, na siyang layunin ng Ating Kapangyarihan, at isang huwaran ng kasakdalan na inilaan para sa Ating mga Anak, at ang pangwakas na korona ng paglikha. Sa Kanya, na magiging malaya sa kasalAnan, inilalagay namin ang lahat ng mga biyaya at kabutihan na ibinigay at pagkatapos ay nawala ng unang tao. Ikaw lamang ang makakaalam na si Maria ang

magiging pintuan ng buhay at kaligtasan para sa mga Anak ni Adan ."

Dahil doon, nawala ang anghel na si Gabriel, at nawala ang liwAnag sa paligid ng mag-asawa, naiwan silang nakatulala sa katahimikan.

Ang taglamig ay nagbigay daan sa bAnayad na init ng huling bahagi ng tag-araw. Si Ana, na ngayon ay may Anak, ay nagtrabaho sa kanyang hardin, ang kanyang mga kamay ay nag-aalaga sa mga halaman nang may pag-iingat. Sa itaas niya, isang pAnandaliang kaputian ang nAnanatili sa hangin, isang hindi malinaw ngunit kapansin-pansing presensya. Marahan na umungol si Ana na may mukha na nagliliwAnag sa tuwa. Huminto ang isang kapitbahay na dumaan para batiin siya.

" *Hindi na magtatagal, Ana ?*" tanong ng babae, mainit at mausisa ang tono.

Ngumiti si Ana, nakapatong ang isang kamay sa kanyang bilugan na tiyan. " *Dalawang buwan pa ang katapusan ng tag-araw. "*

" *At ano sa tingin mo? Lalaki? Babae ?*"

Tumawa ng mahina si Ana na kumikinang ang mga mata. " *Isang himala sa aking edad!"*

PANGALAWANG KABANATA

ANG BITUKA NG IMPIYERNO

Sa kailaliman ng lupa, ang mga bituka ng impiyerno ay namumulaklak ng walang humpay, walang kabusugan na poot. Ang mga apoy ay umaatungal na parang mga buhay na hayop, ang kanilang mga dila ng apoy ay dumidilaan sa tulis-tulis, itim na bato, naghahagis ng ligaw, kumikislap na mga anino

na sumasayaw na parang mga kaluluwang pinahihirapan. Ang mismong lupa ay pumipintig ng init, basag at natunaw, umaagos sa mga ilog ng likidong apoy na nag-ukit ng daan sa kailaliman. Ang hangin ay makapal na may maamong amoy ng asupre at ang mga alingawngaw ng hapis na pag-iyak, ang kanilang kalungkutan ay hinabi sa mismong tela ng makademonyong kalawakan. Ang kadiliman ay bumungad sa mga puwang sa pagitan ng mga apoy, hindi ang kawalan ng liwAnag, kundi isang umuubos, nakalulungkot na walang laman, na dumidiin laban sa sinumpa na parang isang hindi nakikitang kamay. Ito ay isang lugar ng walang katapusang pagdurusa, kung saan ang oras ay nawalan ng kahulugan at kawalan ng pag-asa na kumapit sa hangin tulad ng isang nakasakal na hamog, na bumabalot sa sarili nito sa lahat.

Si Lucifer, ang kanyang anyo na matayog at nagbabanta, ay nagpabalik-balik, ang kanyang mga galaw ay nabalisa. Bigla niyang ibinagsak ang kanyang ulo at nagpakawala ng isang nakakapanghinang dagundong, ang kanyang boses ay umaalingawngaw sa kailaliman. Binuksan niya ang kanyang kamay, sumilip dito, at lumitaw ang imahe ni Ana at ng kanyang kapitbahay na tumatawa. Nakita niyang ipinatong ni Ana ang kanyang kamay sa kanyang buntis na tiyan, hindi mapag-aalinlangAnan ang kanyang saya.

Kumuyom ang kamay ni Lucifer sa isang kamao, at nagpakawala siya ng isang guttural na halinhing, ang kanyang galit ay nararamdaman.

Nang maglaon, sa loob ng kanyang simpleng tahAnan, si Ana ay nakaupo sa tabi ng bintAna, ang kanyang mga daliri ay mainigat na nagtatahi ng isang maselang damit ng sanggol. Ang ginintuang liwAnag ng hapon ay tumama sa mga kahoy na shutter, na nag-cast ng mainit at makulit na pattern sa sahig na

lupa. Hinalo ng bAnayad na simoy ng hangin ang tela sa kanyang kandungan, dala ang mahinang amoy ng rosemaria at bagong lutong tinapay. Ang tahimik na ugong ng buhay sa nayon ay dumaloy mula sa labas—malayong mga tinig, ang paminsan-minsang pag-ungol ng isang kambing—ngunit sa loob ng mga pader na ito, lahat ay kalmado, isang santuwaryo ng tahimik na debosyon.

Pagkatapos, nang walang babala, ang hangin ay lumipat. Nawala ang init sa silid, napalitan ng hindi natural na lamig na tumatama sa kanyang balat. Lumamlam ang malambot na liwAnag na parang umiikot ang araw. Isang bigat ang pumatong sa kanyang dibdib, makapal at nakakasakal. Ang kumikislap na lampara ng langis ay nanginginig, ang apoy nito ay lumiliit, tulad ng isang kadiliman, mas mayaman kaysa anino, na pinagsama sa pinakamalayong sulok.

At pagkatapos-naroon siya.

Lumitaw si Lucifer, ang kanyang presensya ay pumipihit sa paligid niya, isang pigura ng kahila-hilakbot na kagandahan at nakakatakot. Ang kanyang mga mata, tulad ng nagbabagang mga бага, ay bumungad sa kanya, at kahit na ang kanyang mukha ay inukit sa pagiging perpekto ng isang anghel, ito ay napinsala ng isang bagay na mas malalim—isang sinaunang galit, isang kalungkutan na nauwi sa isang bagay na malupit. Ang mismong hangin sa paligid niya ay pumipintig ng isang hindi nakikitang puwersa, na dumidiin sa kanya, nagbabantang masuffocate ang kapayapaan na napuno ng ilang sandali bago ang silid. Ang karayom ni Ana ay dumulas mula sa kanyang mga daliri, nakalimutan, habang siya ay nakatitig sa mismong mukha ng kadiliman.

Ang kanyang hitsura ay mas mukhang tao kaysa sa hayop, kahit na ang kanyang presensya ay hindi gaanong nakakatakot. Sinimulan niya itong suwayin, tumutulo ang malisya sa boses.

"Tingnan mo, isang matandang babae na lantang nagdadalang-tao. At si Joaquin ay mas matanda pa kaysa sa iyo. Ito ay hindi kanya, hindi ba? Ikaw na mangangalunya. Ikaw ay nakalulugod sa akin. Ikaw, na nAnanalangin sa Diyos nang may gayong kabAnalan, dinadala mo ang iyong kasalAnan sa iyong tiyan."

Napaluhod si Ana, habang umiiyak, ang kanyang mga kamay ay likas na tinatakpan ang kanyang tiyan upang protektahan ang kanyang hindi pa isinisilang na Anak. Bago makapagbitaw ng isang salita si Lucifer, isang biglaang ningning ang bumasag sa mapang-aping dilim. Sa isang iglap, dalawang celestial na nilalang ang bumaba, ang kanilang presensya ay nagliliwAnag sa silid ng isang kinang na sumasalungat sa mismong kadiliman na tumatagos mula sa anyo ng nahulog na anghel.

Isang anghel ang tumangay nang may makapigil-hiningang bilis, ang malalaking pakpak nito ay nakabuka tulad ng isang kalasag ng dalisay na liwAnag, na bumabalot kay Ana sa isang hadlang ng bAnal na proteksyon. Ang hangin sa paligid niya, na dating makapal ng pangamba, ngayon ay humihigop ng hindi makalupa na init, isang nakapapawi na lakas na nagtulak pabalik sa nakasusuklam na pagkakahawak ng kasamaan.

Ang pangalawang anghel ay nakatayong matatag, na nakataas sa harap ni Lucifer na may presensya na nagliliwAnag ng hindi natitinag na awtoridad. Ang mga mata nito ay nagningas sa apoy ng langit mismo, ang mga damit nito

ay kumikinang na parang tinunaw na ginto. Walang pag-aalinlangan, ang tinig ng anghel ay umalingawngaw, mayaman at nag-uutos, bawat salita ay dumadagundong sa kapangyarihan ng Makapangyarihan.

"Hindi ka na muling papasok sa bahay na ito ," deklara ng anghel, nanginginig ang boses nito sa mismong hangin. "Hindi mo ba nakikita? Si Ana ay binabantayan natin, mga lingkod ng Panginoon. Umalis ka, dahil wala kang pag-aangkin dito!"

Ang mismong mga dingding ng tahAnan ay tila nag-vibrate sa bigat ng pahayag. Ang kadiliman ay umatras, sumisitsit na parang sugatang ahas, at ang dating kahanga-hangang anyo ni Lucifer ay naalog, ang kanyang galit ay sinalubong ng isang di-natitinag na puwersa.

Naningkit ang mga mata ni Lucifer, may kamandag ang boses. *" Bakit Niya binabantayan ang isang kahabag-habag na babae na may dalang bastos na bata? Kinakayod Niya ang ilalim ng bariles para sa mga mAnanampalataya. "* Matigas ang boses ng anghel. *" Umalis at alamin na hindi nag-iisa si Ana ."*

Ang anyo ni Lucifer ay nagsimulang maglaho, ngunit ang kanyang boses ay nagtagal, isang nakakagigil na alingawngaw. *" At nanonood ako. Lagi akong nanonood ."*

Habang naglalaho ang kanyang presensya, ang kanyang tinig ay umiikot sa kailaliman, isang nakagigimbal na paalala ng kanyang walang humpay na malisya. *" Bakit kaya ako iniistorbo ng mga ganyan? Tatapusin ko ang buhay niya kung kinakailangan. Anuman ang kailangan para makabalik sa isang estado ng kapayapaan ."*

IKATLONG KABANATA

ANG PAGSILANG NI MARIA

Pagkalipas ng dalawang buwan, ang nayon ng Nazareth ay naliligo sa malambot na liwAnag ng isang kabilugan ng buwan, ang liwAnag nito ay nagbibigay ng mahabang anino sa buong tAnawin. Ang gabi ay hindi pa rin, ang hangin presko sa pangako ng buking-liwayway. Sa gilid ng burol kung saan matatAnaw ang nayon, lumuhod si Joaquin sa pagdarasal, ang kanyang silweta ay tumatama sa liwAnag ng buwan. Nagdampi ang kanyang mga kamay, nakayuko ang kanyang ulo habang tahimik na nagpahayag ng kanyang pasasalamat at mga kahilingan.

Ang bAnayad na sinag ng buwan ay nasala sa isang silid ng kanyang maliit na bahay na bato kung saan nakahiga si Ana sa paghihirap ng paggawa. Gayunpaman, hindi tulad ng karaniwang pag-iyak at pakikibaka ng pangangAnak, ang silid ay napuno ng hindi makamundong kalmado. Si Ana ay nakaupo nang tuwid, ang kanyang mukha ay tahimik, na parang hindi nagalaw ng mga sakit ng pangangAnak. Nagpalipat-lipat ang mga komadrone sa silid, ang kanilang mga ekspresyon ay may halong pagkamangha at pagkalito.

" *Ana* ," bulong ng isang komadrone, may bahid ng pagtataka ang kanyang boses, " *Hindi pa ako nakakita ng ganoong bagay. Ni isang sakit. Kakaiba, hindi ba, ate?* "

Ang pangalawang komadrone ay tumawa ng mahina, kahit na ang kanyang mga mata ay ipinagkanulo ang kanyang pagkamangha. " *Marahil ay kaedad niya ito. Kung alam kong napakadali lang, hinintay ko ang sarili ko. Tingnan mo, lalabas na ang bata .* "

Si Ana, mahinahon at mahinahon, ay inabot ng komadrone ang dahan-dahang pagkakayakap sa bagong pangAnak sa kanyang mga bisig. Ang bagong pangAnak na batang babae ay nakabalot sa malambot na lino na inihanda para sa kanyang pagdating, ang kanyang maselang anyo ay duyan na may sukdulang pangangalaga. Gayunpaman, habang nakahiga siya sa mga

bisig ng kanyang ina, isang bagay na hindi karaniwan ang bumungad sa kanya—ang kanyang balat ay tila kumikinang sa isang liwAnag na hindi mula sa mundong ito, isang bAnayad, makalangit na ningning na tanging si Ana at ang mga anghel ang nakakakita. Kumikislap ito tulad ng unang pamumula ng buwang-liwayway, bAnayad ngunit hindi maikakaila, isang tahimik na pagpapahayag ng bAnal na ugnayan sa kanyang buhay.

Ang mga komadrona, na hindi napapansin ang makalangit na liwAnag ngunit nakadarama ng isang bagay na pambihira, ay nagpalitan ng dilat na mga mata. Ang kanilang mga kamay, na sAnay na sa mga panganginig ng bagong buhay, ay bahagyang nanganginig habang pinagmamasdan ang bata sa tahimik na sindak.

Sa wakas, natagpuan ng unang midwife ang kanyang boses, kahit na ito ay halos isang bulong. " *Babae!* " Bumuntong hininga siya, nagtataka ang tono niya. " *Ana, mayroon kang isang Anak na babae. Tingnan mo siya-katangit-tangi, walang kamali-mali. Napaka perpekto.* "

Tumango ang pangalawang komadrona, dahan-dahang sinusubaybayan ng kanyang mga daliri ang malambot na pisngi ng sanggol. Isang tahimik na pagpipitagan ang bumalot sa silid, ang hangin ay makapal sa isang bagay na hindi nasasabi ngunit malalim na nararamdaman. Ni hindi alam ng mga babae na ang langit mismo ay sumandal, upang dumalo sa pagsilang ng sanggol na nakatakdang magdala ng kaligtasan ng sangkatauhan.

Niyakap ni Ana ang Anak nang malapit, ang kanyang puso ay namamaga sa pagmamahal na higit sa mga salita. Ang silid ay tila kumikinang na may bAnayad na liwAnag na nagmumula sa puso ng sanggol, isang bAnal na presensya na pumupuno sa espasyo ng init at kapayapaan. Ngumiti ang pangalawang komadrona, magaan ang tono ngunit puno ng paghanga. " *Buweno, mukhang hindi mo kailangan ang mga katulad namin. Nakagawa ka ng maayos, Ana, mas mahusay kaysa sa naisip ko. Halika, kapatid, iwAnan natin ang bagong ina kasama ang kanyang Anak. Pinagpala ka ng Diyos, sa wakas. Magandang gabi, Ana.* "

Nang buksan ng mga komadrona ang pinto para umalis, ang mga unang pahiwatig ng buwang-liwayway ay nagpinta sa kalangitan sa makulay na

kulay ng rosas at ginto. Tumawa ng mahina ang pangalawang midwife. " *Ang ibig mong sabihin ay magandang umaga. Ibahagi natin ang mabuting balita kay Joaquin!*"

Sumara ang pinto sa likuran nila, at ang silid ay muling naligo sa malambot na liwAnag ng papasikat na araw. Si Ana ay nakaupong mag-isa kasama ang kanyang bagong silang na Anak na babae, ang mga sinag ng sikat ng araw na dumadaloy sa mga tabing ng bintAna at nagbibigay-liwAnag sa maliit na anyo ng bata. Dahan-dahang sinuri ni Ana ang kanyang sanggol, hinawakan ang kanyang maselang mga daliri at paa, na namangha sa himalang hawak niya sa kanyang mga bisig. Ang liwAnag na nagmumula sa puso ng bata ay tila lalong lumiwAnag, na pinupuno ang silid ng isang sagradong liwAnag.

Dahil sa labis na emosyon, inilapit ni Ana ang bata at napaluhod, nanginginig ang boses sa pasasalamat at pagkamangha. " *Panginoon, Tagapaglikha ng lahat ng buhay at pinakamakapangyarihan, sa Iyong walang katapusang karunungan, ibinigay Mo sa akin ang Anak na ito. Salamat. Ngunit ngayon ay dapat kong itanong, paano ko pangangalagaan ang isa na Iyong nag-iisang itinuring na nagdadala ng Walang-hanggang Salita? Paano ko haharapin ang Isa na magiging Ina ng Iyong Anak?* "

Isang boses, bAnayad ngunit puno ng awtoridad, ang pumuno sa silid. " *Aalagaan mo siya sa panlabas na paraan tulad ng pag-aalaga ng isang ina sa kanyang Anak, nang walang anumang pagpapakita ng pagpipitagan, ngunit pAnatilihin ang paggalang na ito sa loob .*"

Biglang napuno ng kinang ang silid na hindi kayang unawain ng lupa. Isang hukbo ng mga anghel ang lumitaw, ang kanilang mga nagniningning na anyo ay kumikinang na parang apoy at perlas, pinupuno ang bawat sulok ng abang silid ng bAnal na liwAnag. Ang kanilang mga kasuotan ay umaagos na parang likidong ginto, ang kanilang mga pakpak ay nakabuka sa maningning na ningning, na nagpapakilos sa hangin ng isang bulong ng makalangit na biyaya.

Pagkatapos, na para bang ang mismong langit ay malapit na, isang himig ang bumangon—isang himno na napakadalisay, napakaganda, na ang

mismong mga dingding ay tila umugong sa taginting nito. Ang kanilang mga tinig ay nagtagpi-tagpi sa perpektong pagkakatugma, isang awit ng papuri na nanginginig sa kagalakan at pagpipitagan para sa bagong silang na bata, si Maria. Ito ay isang tunog na hindi lamang para sa mortal na mga tainga, ngunit para sa mga kaharian sa kabila, isang pagpapahayag sa langit na ang isang pinili ng Diyos ay pumasok sa mundo.

Si Ana, na nakayakap sa kanyang Anak, ay naramdaman ang musikang bumabalot sa kanya na parang mainit na liwAnag, ang kanyang puso ay namamaga sa pagkamangha. Kumikislap ang hangin na parang nanipis ang tela sa pagitan ng langit at lupa, at sa sagradong sandaling iyon, alam niya—ang kanyang Anak ay pinagpala, itinalaga para sa isang tadhAnang hindi maisip.

Ang liwAnag na nagmumula sa puso ng sanggol ay naging mas maliwAnag, na naging isang daluyan kung saan ang mga salita ng Diyos ay direktang ipinarating sa bata, na nakauunawa sa lahat ng sinasabi. Ang tinig ng Diyos ay umalingawngaw sa kanyang pagmamahal.

" Aking minamahal , sa lupa, ang Salita ay magiging Kanyang Ina, walang ama, tulad sa langit na Siya ay may Ama na walang ina. Dumating na ang pAnahon sa pamamagitan ng Ating pag-iingat upang bigyang-buhay ang liwAnag, ang nilalang na anyong tao, na pinalaya mula sa kasalAnan, na dudurog sa ulo ng ahas. Nalalapit na ang oras, napakapalad para sa mga mortal, kung saan ang Ating mga kayamAnan at mga kayamAnan ay nabuksan sa langit. Ihanda ngayon ang sangkatauhan, sapagkat malapit na nilang tanggapin ang Guro, ang Kapatid, at ang Kaibigan, sapagkat Siya ang magiging Kordero ng Diyos na mag-aalis ng mga kasalAnan ng sanlibutan ."

Pagkatapos, bumaling kay Gabriel, ang Diyos ay nag-utos, " Pumunta sa mga yungib ng limbo. Sabihin kay Enoc, Elias, ang mga bAnal na ama, at ang makatarungan, na naghihintay doon sa libu-libong siglo, na ang pagtubos ng sangkatauhan ay malapit na ." Ang kapangAnakan ni Maria, ang Ina ng Diyos, ay nagAnap noong Setyembre 8, 14 BC. Ito ang sandali, na nagtakda ng plano para sa kaligtasan ng tao.

Dahil doon, naglaho si Gabriel, ang kanyang nagniningning na anyo ay natunaw sa hindi nakikita, tulad ng isang bituin na kumukupas sa malawak na kalawakan ng buhangin. Ang silid, bagama't tahimik muli, ay pumipintig pa rin sa namamalagi na init ng kanyang presensya. Si Ana, ngayon ay nag-iisa kasama ang kanyang bagong silang na Anak na babae, ay nakatingin kay Maria, ang kanyang puso ay namamaga sa isang hindi maipaliw. Ang halo ng pagmamahal, pagtataka, at pagpipitagan.

Gayunpaman, hindi talaga siya nag-iisa.

Ang natitirang mga anghel ay nangatiling malapit, ang kanilang ethereal na ningning ay naghahagis ng malambot na luminescence sa buong silid. Bagama't hindi sila nagsalita, ang kanilang presensya ay isang tahimik na pagpapahayag—isang pangatili ng proteksyon na lalampas sa sandaling ito, lalampas sa gabing ito, lalampas sa oras mismo. Tumayo sila bilang mga hindi nakikitang sentinel, mga tagapag-alaga ng bata na balang-araw ay umaalingawngaw sa paglipas ng pangatili.

Isang pangatili na simoy ng hangin ang bumalot sa silid, na nagdadala ng kapayapaan, isang tahimik na katiyakan na si Maria ay hindi lalakad nang walang bantay.